

nale sociale arbejde. Den danske indsats på dette område er bestemt ikke for stor, men den er relativt målt stor. Den er også under en, jeg fristes til at sige fin og en hensigtsmæssig administration. Det påkalder også vor anerkendelse.

Selvfølger det rigtigt, som en af ordførerne sagde - jeg tror, det var hr. Behnke - at man sagtens kan rejse rundt i verden og glæde sig over, at der tales pænt om vor indsats. Javel, det var ironisk sagt, men det er da bedre, end hvis der blev sagt det modsatte, og hvis det var berettiget at sige det modsatte. Det er altså glædeligt at kunne konstatere, at når vores indsats omtales positivt, har det sin baggrund i virkeligheden.

Så kan man være ked af, at vor måde at gøre tingene på ikke i tilstrækkelig grad inspirerer andre lande til at gække hen og gøre ligeså, således som vi under topmødet så det med den gældseftergivelse, der blev tale om. Den var lidt billig, lidt gratis, for det var penge, vi ikke kunne have fået ind alligevel, men der lå alligevel en slags udråbstegn i det, en opfordring til andre om at efterfølge vort eksempel; det virkede ikke efter hensigten, men det må så snarere være de andres skyld.

Oven på al den glæde om enighed og gode hensigter og god dåd kan man selvfølgelig ikke tilbageholde et dybt, dybt hjertesuk over, at selv om topmøder er udmærket egnede til at sætte visse ting på dagsordenen og for nogle dage i det mindste, men også under forberedelsestiden til et sådant topmøde, at skabe opmærksomhed om de væsentlige problemer i verden, så har resultaterne været mildt sagt skuffende.

Det er en kendsgerning, at der i dag ydes mindre sammenlagt til de lande, der har berettiget trang, behov for bistand, fra de mere velstillede end forud for topmødet, og det er virkelig dybt tragisk, for meningen med det hele er jo at bringe de andres tilstand og velstand nærmere til vores. I stedet for ser vi år for år, årti for årti, at svælget i verden bliver større. Det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

Jeg skal så benytte hr. Tom Behnkes indlæg, der jo adskilte sig fra de øvrige, til at forsøge - ikke at overbevise hr. Behnke, det er nok ikke ladsiggørligt, men til at markere et par ting.

Altså det lykkedes atter at anbringe ordet udskrivelse af tvangsbidrag. Det er omskrivningen af nogle demokratisk trufne vedtagelser i et velordnet, demokratisk samfund. Det kan man så altså oversætte, som hr. Behnke også gjorde i dag, til udskrivelse af tvangsbidrag. Jeg mener,

at det ikke bare ikke er dækkende, men jeg mener, at det er en tilsnigelse på grænsen til noget meget værre at benytte dette udtryk.

Så henviser hr. Behnke storsindet til frivillighed. Ja, regeringen skal være så dygtig - hr. Behnke kunne jo gå i spidsen - skal motivere borgerne i vort land, hvoraf de fleste har det, de skal bruge, og mere til, til derfor at yde noget frivillig bistand. Jeg tør næsten vove den påstand, at hr. Behnke aldrig selv har prøvet at gå ud med raslebøssen eller gå ud og virkelig rejse penge, for så ville han være bekendt med også velstående menneskers evne til at snakke sig væk fra at give det, de siger de gerne ville, og som de også er i stand til at give.

Så det er en gratis, en ulækker henvisning at sige: Ja, de, som vil give, kan jo bare give, og Folketinget og regeringen og politikerne og andre talsmænd for forskellige grupper kan så inspirere dem og få dem til at vågne til dåd.

Jeg skal ikke blive alt for personlig, men lad mig nøjes med at sige: Hr. Behnke aner tydeligt ikke, hvad han taler om.

Derimod kan jeg godt være enig med hr. Behnke, når han taler om mangel på åben og fri handel. Man kunne tilføje: Underbetaling af råvarer og tjenesteydelser fra de fattige lande, som vi i den velstående del af verden gør os skyldige i. Det er helt korrekt, at det ville være at foretrække med en fri og åben handel, og det ville gøre ondt hos os. Jeg er helt opmærksom på, at vi kan ikke gøre det med et trylleslag, og vi forsøger jo sådan lidt på det i forbindelse med de, hvad skal vi sige, mindre velstillede lande i Europa, men globalt er der langt til, at vi kommer til den tilstand, og den ville nok være at foretrække.

Men da vi altså ikke har den situation med fri og åben varehandel over grænserne, bliver hr. Behnkes yderligere kritik, nemlig at gældseftergivelse er en uting, endnu mere urimelig.

Gældssanering er jo noget, vi kender i vort eget land også, over for borgere, der er kommet i en virkelig alvorlig gæld. Så finder vi det forstandigt, både samfundsmæssigt, næstekærligt og rimeligt og hensigtsmæssigt at give mennesker, familier, selv virksomheder adgang til gældssanering.

Så jeg kan slet ikke forstå, hr. Behnke kan synes, at det er galt at give nationer, som uden direkte egen skyld er havnet i en fattig del af verden, mulighed for at sanere deres økonomi.

Jeg skal understrege, at vi i CD betragter - som jeg er sikker på at de fleste af Folketingets